

På andre punkter, hvorom der endnu ikke består fuld enighed, f. eks. om en krigserklæring i sig selv udgør aggression, om definitionen skal henvisse til retten til selvforsvar i overensstemmelse med pagten eller, om der skal lægges vægt på hvilket land der først har grebet til magtanvendelse, efterlod debatten indtryk af, at der skulle være mulighed for at finde kompromisløsninger.

Et væsentligt spørgsmål er, om man skal søge at få vedtaget en definition af aggressionen ved en flertalsvedtagelse i generalforsamlingen, hvis det skulle vise sig, at der ikke kan opnås enighed om en kompromisløsning i særudvalget. Fra vestlig side hævder man, at definitionen kun kan have værdi, hvis den kan godkendes af praktisk taget alle lande, herunder de faste medlemmer af sikkerhedsrådet. Nogle afro-asiatiske lande gik ind for, at man om fornødent afsluttede sagen med en flertalsvedtagelse. Østlandene viste også på dette punkt en vis fleksibilitet og efterlod indtrykket af, at de ville strække sig vidt for at opnå enighed i særudvalget. Under debatten henvistes gang på gang til eksemplet fra særudvalget vedrørende folkeretlige principper for venskabelige forbindelser og samarbejde mellem stater. Dette udvalg opnåede trods store oprindelige meningsforskelle efter 6 års arbejde enighed om en tekst, der kunne tiltrædes af alle lande.

Selvom det store flertal af medlemslandene, herunder de faste medlemmer af sikkerhedsrådet, således er rede til at fortsætte arbejdet i særudvalget gav enkelte lande udtryk for stor skepsis overfor arbejdet. Liberia foreslog, at man suspenderede særudvalgets arbejde i nogle år i håbet om at en forbedring af det internationale klima ville gøre det lettere at løse de udestående problemer. Liberias forslag var således ikke udtryk for principiel modstand mod selve arbejdet. Derimod gav Israel udtryk for at begrebet aggression ikke egnede sig til en juridisk definition og ikke ville tjene noget formål, fordi en definition ikke i sig selv ville hindre aggression. Israel mindede også om, at folkeretskommissionen tidligere havde arbejdet med sagen, men ikke havde kunnet finde en brugbar formulering. Israel kunne derfor ikke støtte forslaget om at særudvalget skulle fortsætte sit arbejde.

III. Resolutionen.

Der var i udvalget bred tilslutning til at tage særudvalgets beretning til efterretning og støtte den af særudvalget enstemmigt vedtagne henstilling til 25. generalforsamling om at få mandat til at fortsætte arbejdet så hurtigt som muligt i 1971. Et resolutionsudkast blev forelagt af 32 lande senere udvidet til 36 lande indenfor samme kreds, som i 1969 udarbejdede resolutionsudkast på området nemlig, afro-asiatiske, latinamerikanske og østeuropæiske lande. Resolutionsudkastet indeholdt som i 1969 en præambuler paragraf, hvori der blev givet udtryk for at det var presserende at definere begrebet aggression og ønskeligt, at man nåede dette mål så hurtigt som muligt. En sådan præambuler paragraf medførte, at en række vestlige lande (18) herunder Danmark og Norge afstod under afstemningen, medens USA stemte imod. Forinden resolutionsudkastet kom til afstemning, foregik der intensive forhandlinger mellem landegrupperne for at få enstemmighed således at den relative enighed, der var opnået i særudvalget, afspejlede sig på generalforsamlingen. Forslagsstillerne omarbejdede herefter den præambuler paragraf, således at det herefter udtales, at det er presserende at bringe arbejdet i særudvalget til en heldig afslutning og ønskeligt at komme frem til en definition af aggression så hurtigt som muligt.

Resolutionsudkastet blev enstemmigt vedtaget af 6. udvalg uden afstemning den 2. november 1970. I efterfølgende stemmeforklaringer gav en række vestlige lande udtryk for, at det er mere vigtigt, at der bliver udarbejdet en tilfredsstillende definition, der kan almindeligt anerkendes og især anerkendes af de faste medlemmer af sikkerhedsrådet, end at udvalgets arbejde bliver hurtigt afsluttet.

Den 25. november 1970 vedtog plenarforsamlingen enstemmigt og uden afstemning resolutionsudkastet. (Res. 2644 (XXV)).

Behov for at behandle forslag om en gennemgang af De forenede Nationers pagt.

(Dagsordenens punkt 88).

Ovennævnte dagsordenspunkt blev behandlet i 6. udvalg på syv møder i tiden